

Den lykkelige familie

Det største grønne blad her til lands, det er da rigtignok et skræppeblad. Holder man det foran på sin lille mave, så er det ligesom et helt forklæde, og lægger man det på sit hoved, så er det i regnvejr næsten lige så godt som en paraply, for det er så forfærdeligt stort. Aldrig vokser en skræppe alene, nej, hvor der gror én, der gror flere, det er en stor dejlighed, og al den dejlighed er sneglemad. De store hvide snegle, som fornemme folk i gamle dage lod lave til frikassé, spiste og sagde: »Hum, hvor det smager!« for de troede nu det smagte så dejligt. De levede af skræppeblade, og derfor blev skræpperne sået.

Nu var der en gammel herregård hvor man ikke længere spiste snegle. De var ganske uddøde, men skræpperne var ikke uddøde, de voksede og voksede over alle gange og alle bede, man kunne ikke mere få bugt med dem, det var en hel skræppeskov. Hist og her stod et æble- og et blommetræ, ellers kunne man nu aldrig have tænkt at det var en have. Alt var skræpper, og derinde boede de to sidste, inderlig gamle snegle.

De vidste ikke selv hvor gamle de var, men de kunne godt huske at de havde været mange flere, at de var af en familie fra fremmede lande, og at for dem og deres var hele skoven plantet. De havde aldrig været udenfor, men de vidste at der var endnu noget til i verden som hed *herregården*, og deroppe blev man kogt, og så blev man sort, og så blev man lagt på sølvfad, men hvad videre der skete, vidste man ikke. Hvorledes det i øvrigt var at blive kogt og at ligge på sølvfad, kunne de ikke tænke sig, men dejligt skulle det være og særdeles fornemt. Hverken oldenborren, skrubtudsen eller regnormen som de spurgte ad, kunne give besked; ingen af dem havde været kogt eller ligget på sølvfad.

De gamle hvide snegle var de fornemste i verden, vidste de, skoven var til for deres skyld, og herregården var til for at de kunne blive kogt og lagt på sølvfad.

De levede nu meget ensomt og lykkeligt, og da de selv ikke havde børn, så havde de taget en lille almindelig snegl til sig som de opdrog som deres egen, men den lille ville ikke vokse, for han var almindelig. Men de gamle, især mutter, sneglemutter, syntes hun kunne dog bemærke hvor han tog til, og hun bad fatter, dersom han ikke kunne se det, han da ville føle på det lille sneglehus, og så følte han og fandt at mutter havde ret.

En dag var det stærk regn.

»Hør hvor det tromme-romme-rommer på skræpperne!« sagde sneglefar.

»Der kommer også dråber!« sagde sneglemor. »Det løber jo lige ned af stilken! Du skal se her bliver vådt! Jeg er glad ved vi har vort gode hus, og den lille også har sit! Der er rigtignok gjort mere for os end for alle andre skabninger. Man kan da se at vi er herskabet i verden. Vi har hus fra fødslen, og skræppeskoven er sået for vor skyld! – Jeg gad vidst hvor langt den strækker sig, og hvad der er udenfor!«

»Der er ikke noget udenfor!« sagde sneglefar. »Bedre end hos os kan der ingen steder være, og jeg har ikke noget at ønske!«

»Jo,« sagde mor, »jeg gad nok komme på herregården, blive kogt og lagt på sølvfad, det er alle vore forfædre blevet, og du kan tro der er noget aparte ved det.«

»Herregården er muligvis faldet sammen,« sagde sneglefar, »eller skræppeskoven er vokset hen over den så at menneskene ikke kunne komme ud. Det har da heller ingen hast, men

du iler altid så forfærdeligt, og det begynder den lille også med; har han nu ikke i tre dage krøbet op ad den stilk. Jeg får ondt i hovedet når jeg ser op på ham.»

»Du må ikke skænde,« sagde sneglemor, »han kryber så sindigt, vi får nok fornøjelse af ham, og andet har vi gamle jo ikke at leve for. Men har du tænkt på det: Hvor får vi en kone til ham? Tror du ikke der langvejs inde i skræppeskoven skulle være nogen af vor art?«

»Sorte snegle tror jeg nu nok der er,« sagde den gamle, »sorte snegle uden hus, men det er så simpelt, og de har indbildninger, men vi kan give det i kommission til myrerne. De løber frem og tilbage som om de havde noget at bestille, de ved vist en kone til vor lille snegl.«

»Jeg ved rigtignok den allerdejlige!« sagde en af myrerne, »men jeg er bange det går ikke, for hun er dronning!«

»Det gør ikke noget,« sagde de gamle. »Har hun hus?«

»Hun har slot!« sagde myren, »det dejligste myreslot med syv hundrede gange«.

»Tak!« sagde sneglemor, »vor søn skal ikke i en myretue! Ved I ikke bedre, så giver vi det i kommission til de hvide myg, de flyver vidt omkring i regn og i solskin, de kender skræppeskoven forinden og foruden.«

»Vi har en kone for ham,« sagde myggen, »hundrede menneskeskridt herfra sidder på en stikkelsbærbusk en lille snegl med hus, den er ganske ensom og gammel nok til at gifte sig. Det er bare hundrede menneskeskridt!«

»Ja, lad hende komme til ham,« sagde de gamle, »han har en skræppeskov, hun har kun en busk!«

Og så hentede de den lille sneglefrøken. Det varede otte dage før hun kom, men det var just det rare ved det, så kunne man se hun var af arten.

Og så holdt de bryllup. Seks sankthansorme lyste så godt de kunne, ellers gik det hele stille af, for de gamle sneglefolk kunne ikke tåle svir og lystighed. Men en dejlig tale blev der holdt af sneglemor, fatter kunne ikke, han var så bevæget, og så gav de dem i arv den hele skræppeskov og sagde hvad de altid havde sagt, at det var det bedste i verden, og når de levede redeligt og skikkeligt og formerede sig, ville de engang og deres børn komme på herregården, blive kogt sorte og lagt på sølvfad.

Og efter at den tale var holdt, krøb de gamle ind i deres hus og kom aldrig mere ud; de sov. Det unge sneglepar regerede i skoven og fik et stort afkom, men de blev aldrig kogt, og de kom aldrig på sølvfad. Så sluttede de deraf at herregården var faldet sammen, og at alle mennesker i verden var uddøde, og da ingen sagde dem imod, så var det jo sandt. Og regnen slog på skræppebladene for at gøre trommemusik for deres skyld, og solen skinnede for at give skræppeskoven kulør for deres skyld, og de var meget lykkelige, og hele familien var lykkelig thi den var det.